

ΒΛΑΧΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

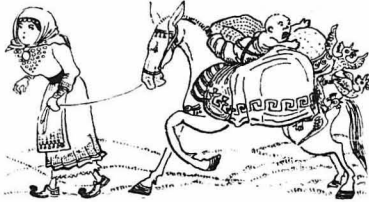
ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΚΑΘΟΔΟΣ

- Δόξα σοι ο Θεός, έφτεος τὰ τυριά πουληθήκανε καλά, τὸ «μπάντζο» (ἑλλοτὶν τριανταπέντε ἢ δᾶ, τὸ κασέρι, κρυφὰ «καὶ ἐκτὸς διατιμήσεως», τὸ βούτυρο ἐπάτησε στὶς ὀδοῖντα ἄλωτο, τὸ γάλα ξεπουληθήκε ὅπως τὸ θέλαμε, τὰ μαλλιά πανάκριβα, κάθε τρεῖς ἄν χρυσὴ κλωστή! Δόξα σοι, εἴπαμε, ὁ Θεός, τὸ κεμερί φούσκωσε καὶ ἀλλοῦδὲν βαστάει!

Αὐτὰ σκέφτοταν ὁ Γιωργακούλας, ὁ ἀρχικεχαγᾶς, καθὼς ἐτοιμαζόταν νὰ κατεβῆ, γιὰ τὸ ξεχειμαδιὸ «σὰ κάτω στοῦ Λαγκαδά».

- Ὁ παρᾶς δίνει ἀρχοντιά! Ὁ παρᾶς δίνει νεϊάτα κι' ἀξία.

Ἡ ὀμορφότερη νύφη ἐμπροστά.

ἦσαν ζαϊκιωμένα καὶ δεμένα πανοσάναρα, γρηῃς πεζὲς παρακινούσαν τ' ἄλογα νὰ περπατοῦν, ἀπὸ πίσω ἦσαν δεμένα τὰ πουλερικά, μπροστα τὴ κούινες κι' ἡ «σαρμανίτσες», ἡ φλοκοτῆς κι' ἡ μαύρης ἡ βελέντζες, τὰ «καρπέττα», τὰ κοντοκάπια, τὰ ἔπανοτάμπαρα!

Καὶ ἔμπρὸς-ἔμπρὸς ὁ Γιωργακούλας ἀρχηγός, καβάλλα, καπετάνος καμ' ἐρώνοντας, γεμάτο τὸ κεμερί-δόξα σοι, εἴπαμε, ὁ Θεός! - ἀφέντην, ἀγά; καὶ αὐτοκράτορας στὸν κόσμο τὸν δικό του, στὰ δίποδα καὶ τὰ τετραπόδα, τὰ μὲ οὐρά καὶ τὰ ἀνευ οὐράς, στὰ πτερωτὰ καὶ τ' ἄπτερα, τὰ λογικὰ, τὰ ἄλογα, τὰ γίδια, τὶς κατσίκες, τὰ πρόβατα, στὶς στέρφες, στὰ γαλάκια, στοὺς μούργους καὶ στὰ μικροκούδουνα, στὶς γκλίτσες καὶ στὶς κάπες...

- Χαί, χαί, μανουῖλα μ' χαί!
Τὶ τοῦ ἔλειπε;
Ὅλα μὲ τὸ μπλόκιο τὸ χρῆμα του, μποροῦσε νὰ τὰ ἀγοράσῃ, νὰ τὰ πουλήσῃ, νὰ τὰ ξαναγοράσῃ καὶ νὰ τὰ πετάξῃ στὰ σκυλιά. Ὅλα πουλοῦνται κι' ἀγοράζονται ἐδῶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο μὲ τὸ χρῆμα!...

Ἐτα καμαρωτὸς καὶ λυγιστὸς κατέβηκε στὴ χώρα ὁ Γιωργακούλας.

- Καλὴ μέρα σας, κύριε Γιωργακούλα! Ἀπὸ δῶ!..
- Πῶς ἔχετε, κύριε Γιωργακούλα! Ἀπὸ κειθε;
- Πῶς ἦταν καὶ μᾶς θυμηθήκαμε;
- Κοιμηθήκατε καλά;
- Πῶς εἶνε ἡ κυρία;
- Πῶς νὰ εἶνε ἡ Κυρία; Ἡ «Κυρία» ζῶμονε γονατιστή, ἀπάνω στὰ λιθάκια!...

Ὅλοι ποῖς νὰ τὸν πρωτοπερικοιηθῆ, ποῖς νὰ τὸν πρωτοκαλοσορίσῃ! Ποῦ ἦτανε κρυμμένη ἡ ἀξία του αὐτοῦ, τόσο καιρὸ καὶ δὲν τὴν ἤξερε!

- Καλὴ μέρα κ. Γιωργακούλα ἀπὸ δῶ, καλὴ μέρα σας κ. Γιωργακούλα ἀπὸ κει.

οῦζεν οὔτε ὁ ἴδιος.
Καὶ ἄρχισε, μέσα του, νὰ κλονίζεται ἡ περὶ παρᾶ πεποιθῆσὶς του!

- Δὲν σοῦ λέω, εἶνε κι' ὁ παρᾶς, ἀλλὰ ἔχει καὶ ὁ ἀνθρώπος τὴ δική του τὴν ἀξία!...

- Μήπως θὰ πάτε στὴν Ἐκθεσι; Τὸν ρώτησαν μιὰ μέρα, Ἐκθεσι!
Τὶ ἦταν καὶ αὐτὴ ἡ ἔκθεσι; Κἀνα χαρτί τοῦ Εἰρηνοδικεῖου;

Ποῖός;...
Αὐτός! Αὐτὸς ποὺ φορτωμένος ἄλλοτε τὴν τσαντίλα ἐπήγαγε σκυφτὰ-κρυφτὰ, στὴν ἀγορά, γιὰ νὰ πουλήσῃ τὸ ἀποβουτυρωμένο τὸ τυρί, σκυφτὰ-κρυφτὰ, νὰ μὴ τὸν δῆ ὁ ἀστὴνόμενος! Τώρα νὰ κι' ὁ ἀστὴνόμενος, κι' ὁ Κατῆς, κι' ὁ Μουτσεβελῆς, κι' ὁ Ζαμπίτης, κι' ὁ Πρωτοδικῆς, κι' ὁ Βουλευτῆς, κι' ὁ Τραπεζίτης, κι' ὁ ἔμπορος, κι' ἡ δασκάλα τοῦ χωριοῦ, πρόθυμοι καὶ εὐπροσθηγοὶ ν' ἀποκαλύπτονται μπροστὰ του. Θὰ εἶνε, βέβαια, κάποια ἀξία ὁ ἀνθρώπος αὐτός καὶ δὲν τὴν γινώ-

τίποτε τοῦ δικηγόρου μπερδεψοδουλιὰ, ἢ τοῦ Ἐποικισμοῦ τίποτε ἄλλες πάλι φασαρίες γιὰ τὸ βοσκοτόπι!

- Ἐ! Ἀπαντοῦσε ἀορίστως, κατὶ θὰ γίνῃ μιὰ μέρα!

- Μὰ ἂν θὰ πάτε νὰ βιασθῆτε! Τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα κλεί. Τοῦ ἔλεγε ὁ κὶρ-Ἀνακριτῆς καὶ τὸ πιστοποιεῖς κι' ὁ Γραμματικὸς τῆς Δημοσχίας.

- Βρὲ σὺ, τὶ ἐστὶ (τὶ εἶνε) Ἐκθεσις; Ρώτησε ἐπὶ τέλους μιὰ μέρα ἄλλο Βλάχο, γιὰ νὰ μὴ φανῆ ὅτι δὲν ἤξευρε...

- Ὅνα μᾶρε παζάρι (μιὰ μεγάλη ἀγορά), τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος! Ἐκεῖ πηγαίνουν ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ πάει ὁ κόσμος καὶ τοὺς βλέπει. Καὶ ὅτι καλὸ ἔχει καθένας, ἔχει τὸ βγάξει, καὶ τὸ ἀγοράζουνε.

- Πουλᾶνε καὶ τυρί;
- Ἀπ' ὅλα!
- Μὲ διατίμησι;
- Ἀ, μὰ! Δὲν τὸ π-στεῦθ. Ἐκεῖ θὰ εἶν' ἐλεύθερα! Ἐκεῖ πουλᾶνε γιὰ γεκλάμα!
- Ὅσο θέλει ὁ καθένας;
- Ὅσο θέλει!
- Ἐγὼ κάμποσο κασέρι. «Μάκα ἄρρει λούκρο» (ἂν ἔχει δουλειά), νὰ τὸ κατεβᾶσῃμα.

Καὶ ἀποφάσισε νὰ πάῃ κι' αὐτὸς στὴν Ἐκθεσι γιὰ νὰ κατοπτεῖσῃ.

- Ὅστε καὶ σεῖς γιὰ τὴν Ἐκθεσι κ. Γιωργακούλα; τοῦ εἶπε ὁ Δήμαρχος; τῆς χώρας, ἕνας παχὺς καὶ φουσκωμένος ὅσν τουλοῦμ μὲ τυρί.

- Τὶ νὰ κάνω! Ἐπιτρέπεται ἕνας διανοοῦμενος νὰ μὴν πάῃ νὰ ἰδῆ καὶ νὰ τὸν δοῖν στὴν ἐκθεσι; Καὶ χτύπησε τὸ βαρὺ του τὸ κεμερί.

- Καλὴ δασκεῖδασι, λοιπόν!
- Εὐχαριστῶ... ἐπίσης!...

Κόσμος καὶ κακὸ στὴν Ἐκθεσι. Νὰ καὶ πολλοὶ ἀπ' τὸ χωριὸ του. Ἦρθαν, λέει νὰ ἰδοῦνε καὶ αὐτοί.

- Ὅριστε κ. Γιωργακούλα. Ὅριστε νὰ πάρτε ἕνα «ἀναφυκικό».

Ἐκάθησεν ὁ Γιωργακούλας, ὅσν ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, ὅσν «διανοοῦμενος» χαϊδωνοντας τὸ παχὺ του κεμερί.

- Τὶ θὰ πάρετε;

Τὶ νὰ πάρῃ;

- Νᾶχα ἕνα ποτήρι νερὸ ἀπ' τὴν Κρούβρουσι! σκέφτηκε.

- Ἐνα παγωτό, τοῦ εἶπε ὁ Ἐφορος, ποῦ εἶχε κατεβῆ κι' αὐτὸς «διὰ τὴν Ἐκθεσι» ὡς ἔλεγε, σὶὸ φανερόν, πραγματικῶς δὲ καὶ σὶὸ κρυπτόν, γιὰ τὴν προαγωγή του.

- Πάρτε ἕνα παγωτό. Μ' αὐτὶς τὶς ζέστες, θὲ νὰ σᾶς δροσίῃ λίγο!

Καὶ πραγματι, ἔκανε ζέστες φοβερὲς κι' ὅλοι οἱ ἀνθρώποι στὴν Ἱεροῦτευσσα μιρζόουνε ὅσν χοιρινὸ καὶ ὅσν ἰθρῶτα ἐνισημένο. Καὶ ὅλος ὁ κόσμος, γύρω ζητοῦσε «παγωτό». Καὶ τὸ γκαρνε νὰ φωνάζῃ, νὰ διαταξῇ:

Με-ἰρία παγωτὰ στοῦ 9! Ἐξῆ παγωτὰ στοῦ δυο!

- Ἐ, φερὶ μ' κι' μένα παγωτό!

εἶπε ὁ Γιωργακούλας. Κι' ὅταν τοῦ τὸ σερβιρίσαν ἔκοψε μιὰ γεθὴ κουταλία, νὰ φάῃ, νὰ χορτάσῃ! Ἀπο χρεῖς τὸ βράδυ ἦταν «νησιτικός!»

Μὰ μόλις ἔκαμε νὰ τὸ μασησῃ, κοκκάλωσε τὸ στόμα του, πάγωσαν τὰ δόντια του, νόμισε ὅτι θὰ πέσῃ ὁ λάργυγᾶς του ποὺ τὸν πόνεσε, νόμισε ὅτι τὸ φεύγει τὸ κεφάλι...

Τὶ εἶνε αὐτὸ ὅπου τοῦ ἔφεραν;

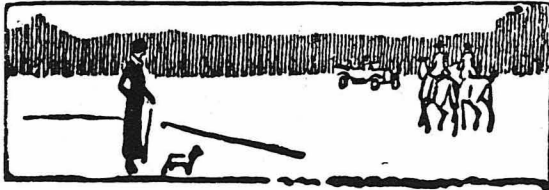
Ἀντικρυνὰ ὁ Ἐφορος, τὸ ἔφραγε μὲ ἡσυχία κι' ἀπόλαυσι. Μὲ φαικότητα μεγάλη.

Ὁ Γιωργακούλας τότε ἐκατάλαβε.

Καὶ γιὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι εἶνε ἀνθρώπος τοῦ κόσμου «διανοοῦμενος», ποῦ ξέρε ἀπ' αὐτὰ, ἐφώνησε τὸ γκαρσόνι καὶ τοῦ εἶπε μὲ

- Ἐλα δῶ παιδί. Ζέστανέ το, σὲ παρακαλῶ, λιγάκι.

ΑΝΘΡΩΠΗ ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΟΙΡΩΣΙΑ

ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ

Ο Χάρος έβουλήθηκε να φτιάξη περιβόλι. Τόσωνε, τό καλλιέργησε νάν το δεντροφυτέψη...

ΤΗΣ ΑΡΝΑΣ ΤΑ ΛΑΓΧΑΔΙΑ

- Ξύπνα πουλί μου, νά μου πής πότε σκοπεύεις νάρθης, νά φτιάσω γίωμα νά γευτήης, και δείπνο νά δειπνήσης...

Ο ΚΑΤΩ ΚΟΣΜΟΣ

Ήθελα νά περπάτημα μιά μέρα με τόν Χάρο και νάμαι νή στρατά μας μακριά κι' ό δρομέας μας...

Ο ΧΑΡΟΣ

- Ο Χάρος έφοβόλεε πο μιά μιά ψηλά μαχούλα μιά είχε τούς άρχοντες μπροστά και τούς φτωχούς...

Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Αδικο πολύ και κρίμα τέτοιος νιός νά πάη στό μνήμα. Τέτοιος νιός και δροσοφορός, τέτοιος πρώτος δικηγόρος...

Κείνος πάει κάτω στον Άδη σι' άψηρά και στό σκοτάδι. Κι' Άδης έχει ένα λακόνι και τούς νιούς τούς μοραζώνει...

(Από την συλλογή του κ. Κ. Παοαγιάννη)

- Ώπος άνθρωποι, που παίζει όλα αυτά στα δάχτυλα. Έλα δώδεκ παιδί. Διατάξ'τε !...

Σταμ. Σταμ.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Η διαθήκη ενός... καλού διαβόλου. Κηδεία με τραγουδία και κρασοκατάνυξιν !... Η θεατρώφιλος μίς. Τό ενδιαφέρον της για τούς ήθοποιούς. Σαμπάνια αντί χρωματισμένου νερού.

Στό Σταλόν-σύρ-Μάρν της Γαλλίας, τόν Δεκέμβριο του 1888 πέθανε κάποιος άγροφύλαξ ό οποίος στην διαθήκη του έγγραφε τά εξής: Έγώ ό Κ... άγροφύλαξ της κοινοτήτος, κληροδοτώ στον...

Κάτω από την διαθήκη αυτήν ό μακαρίτης είχε γράψει τόν ακόλουθο κωδικέλλο: Τα δάκρυα δέν άπαγορεύονται ούτε καν τά κροκοδείλια. Την ήτοι ύπογραφή του ό παράξενος έκεινος άγροφύλαξ...

Τόν Δεκέμβριο του 1889 πέθανε στό Λονδίνο σή ηλικία 64 έτών κάποιος μίς Άριμ Γκωλλτόν, κόρη του άλλου ειδικατέρου ιατρού...

Στις αρχές του 1884 πέθανε στην Βαρσοβία της Πολωνίας κάποιος πλούσιος πολύ Ιδωροφύλαξ. Στόν συμβολαιογράφου ό μακαρίτης είχε καταθέσει την διαθήκη του κλεισμένη σ' έναν φάκελο...

Στις 10 Μαρτίου του 1885 οι κληρονόμοι του συγκεντρώθηκαν στό γραφείο του συμβολαιογράφου για τό άνοιγμα της διαθήκης. Με μεγάλη επισημότητα ό συμβολαιογράφος έβγαλε τόν όγκώδη φάκελλο...

Φουρκισμένοι και άδημονοήτες οι κληρονόμοι έφυγαν για νά απανέλθουν στις 14 Άπριλιου τού επόμενου έτους.

Όταν όμως την ώριμωμένη ήμέρα άνοιχθήκε και ό δεύτερος φάκελλος, μέσα σ' αυτόν ήσαν ένας τρίτος, με την έπιγραφή: Η παρούσα νά άνοιχθή στις 20 Άπριλιου 1887.

Όι κληρονόμοι ζαγάρχησαν περισσότερο φουρκισμένοι. Μά ούτε τό επόμενο έτος έπρόκειτο να ίκανοποιηθή ή περιέργεια τους και...

Μέσα στον τρίτο φάκελλο ήταν άπόλυστα ένας τέταρτος με την έπιγραφή: Νά άνοιχθή στις 25 Άπριλιου 1888, και μέσα σ' έκεινον πέμπτος για ν' άνοιχθή στό 1889 και πύό μέσα άλλος για τό 1890.

Πρέπει νά σημειωθή ότι ή διαθήκη ξετελεσθή μέχρι κεραίας παρά τό παράνομο, τίς διαμαρτυρίες, τίς καταράς και τ' άναθεματίσματα τών κληρονόμων.